

Oriol Broggi : «Mozart és molt gran. En ell tot sembla fàcil i inevitable»

El director escènic de «La flauta màgica» parla de l'òpera de Mozart que s'escenificarà el 6 i 7 d'agost al Festival Castell de Peralada

Oriol Broggi | Ros Ribas

La nova producció del festival de Peralada és l'encàrrec al director Oriol Broggi perquè es faci càrrec de *La flauta màgica*, una de les grans òperes lleugeres de **Mozart**. L'estrena serà dilluns i dimarts a l'Auditori del Parc del Castell. Broggi, aclamat home de teatre, s'enfrontarà d'aquesta manera a la seva primera incursió operística.

Quina és la teva relació amb l'òpera?

Soc fill d'una família melòmana. Quan era petit, a casa s'escoltava música clàssica i òpera. Després la vida m'ha anat portant per camins molt més vinculats al teatre i potser ja no he viscut la música tan directament com llavors. Però recordo molt vivament la impressió que em feia de nen escoltar *La flauta màgica*. Amb la família la vaig veure al Liceu, i fins i tot vam anar a alguna representació al Festival de Salzburg. Era d'aquelles coses que em feia il·lusió veure, sense imaginar que un dia, de gran, m'hi podria enfrontar directament.

Com ha pres forma l'encàrrec del festival de Peralada?

Feia temps que n'anàvem parlant amb Oriol Aguilar (director artístic del festival). La idea del projecte ha anat modificant-se amb el temps, en funció de les possibilitats i els recursos... I finalment hem arribat a presentar una òpera en tota la seva magnitud, amb grans cantants i una gran orquestra, etc. Em fa molt feliç posar un peu en el món de l'òpera, entre altres coses perquè podré conèixer a fons els rols de tothom que participa i treballa en un muntatge operístic.

Per què heu triat *La flauta màgica*?

Crec que debutar en el món de l'òpera amb una obra així pot ser un bon inici, perquè et permet desenvolupar un món bonic, especial i màgic. En aquest sentit és una obra molt agraïda, perquè ella mateixa explica una història d'iniciació. A més, *La flauta màgica* té molts nivells de lectura: en primer lloc, és un conte encantador; després, hi ha un llibret de gran qualitat en què és molt important la mirada del nen, amb la història d'un home que va madurant i, en paral·lel a això, musicalment el text es combina amb una partitura idònia. Hi abunden els compassos forts, de marxa, amb notes fortes i plenes de solemnitat... i està molt ben explicada musicalment la transició del món real al món màgic, de l'obscur al més lluminós... El viatge del príncep Tamino, la princesa Pamina i l'ocellaire Papageno fins a arribar a fer-se grans és com tot un ritual de pas, una via d'accés a la virtut a través del coneixement. Doncs bé, aquest fer-se gran, aquesta adquisició de maduresa, és una mica el que representa per mi enfrontar-me a *La flauta màgica*.

Com serà el muntatge d'aquesta òpera?

Parteixo de la idea que el muntatge teatral, l'escenografia i el plantejament escènic sempre estan condicionats pels factors de producció. Per tant, tenint en compte les qüestions pràctiques i el fet que és la meva primera òpera, he pensat en un cert despullament, que serveixi també per adaptar-me als altres partners de la producció. Ara, pensar en quina empremta deixaré en aquest muntatge se'm fa difícil. Quan vas treballant sempre tens unes idees que no saps ben bé com les podràs dominar... La combinació del que és *La flauta màgica* amb el meu llenguatge teatral m'ha dut a pensar en un espai molt neutre i despullat. En algun moment vaig pensar d'instal·lar l'orquestra a l'escenari, tot i que finalment no serà així. Hi haurà una gran rampa, amb un fons que permeti treballar amb textures, colors i formes inconcretas però suggeridores. El Regne de la Nit serà un espai molt diàfan que mostrarà els personatges perduts i realçarà la força dels cossos.

No havies treballat en el camp de l'òpera però sí que has tractat habitualment els clàssics, destacant-ne els elements essencials. I *La flauta màgica* és un clàssic, oi?

Bé, els clàssics que han arribat fins a nosaltres s'han anat desprenent de coses supèrflues i han conservat l'essencial. M'agrada treballar amb clàssics, però no exclusivament. El que sí que procuro és treballar sempre amb coses solemnes. I *La flauta màgica* ho és, entre altres coses, per aquesta manera d'explicar com fer-se gran i arribar a la sabiduria i la virtut. Són idees que, si les presentes despullades, agafen molta força.

Has explicat que Mozart és per tu un equilibri molt fort entre raó i emoció.

La seva música és molt gran, té una emoció soterrada constant i alhora un virtuosisme que fa que et preguntis: com és possible que algú pogués ajuntar tan bé les notes? Cada ària es perfecta. **Mozart** sempre sap com concentrar l'emoció en notes bàsiques. En ell tot sembla fàcil i inevitable fins al punt que costa veure-hi l'artifici, quan en realitat és tot pur artífici. I això es veu especialment bé en *La flauta màgica*. Per això crec que marca un punt àlgid en la història de la cultura i la civilització.